

[Socialministeren]

bedje, og den anden er, at ordet »forebyggelse« er ved at få reelt indhold. Flottere kan det vel egentlig ikke siges. Jeg synes i hvert fald, at hvis det også bliver konklusionen den dag, da vi er færdige, så har vi virkelig opnået noget, som vi kan være stolte af.

Så vil jeg sige om dette med at tage initiativer, at det jo ikke nødvendigvis er sikkert, at vi skal lave nye love eller nye paragraffer. Man kunne sagtens forestille sig, at man skulle decentralisere yderligere og i højere grad lave rammelovgivning, altså måske fjerne nogle paragraffer.

Jeg har sagt på en anden konference, vi har afholdt om daginstitutioner, at det handler om at lade det gro fra neden og så give lov til at lade det gro, altså give lov ovenfra. Det betyder ikke at lovgive, men netop at tillade, at tingene gror, og det, det så handler om, er at sætte et sikkerhedsnet under de svageste, så selvforvaltningen og decentraliseringen ikke kommer til at foregå på de stærkes betingelser.

Jeg skal lige gøre det med konferencen færdigt. Den konference, jeg omtalte i mit første indlæg, er altså en ny konference, som vi kan kalde en egentlig midtvejskonference, hvori også alle 20 formidlingsenheder deltager.

Jeg noterede mig med stor tilfredshed, at SF nu siger, at tiden ikke er til at putte flere penge i systemet, men til at ommøblere ressourcerne. Flot! Det skal vi huske, det er meget vigtigt.

Endelig bliver jeg nødt til at sige til hr. Carsten Andersen om dette med at adskille den forebyggende indsats, råd og vejledning, fra den rent administrative, at det jo altså ikke er gjort med at skrive noget på et stykke papir, som man kalder et beslutningsforslag. Dermed er det ikke gjort. Jeg vil gerne sige, at enhver, der er i stand til klart at adskille rådgivning og vejledning fra administrativt arbejde, vil få en meget stor stjerne, for vi har ikke kunnet gøre det i Socialministeriet til dato. Jeg har efterlyst det hos Kommunernes Landsforening og Kommunernes Landsforenings embedsmænd, som har lovet at give et bud på det. Jeg har efterlyst det hos sagsbehandlere og folk, der har arbejdet med revalidering, som alle sammen siger det samme som hr. Carsten Andersen, men jeg har bare aldrig nogen sinde fået et realistisk bud på, hvordan vi bærer os ad. Men tilbudet står stadig væk åbent; man kan blive berømt på det, hvis man kan klare det.

Carsten Andersen (SF):

Når jeg efterlyser, at man kommer i gang med debatten, er det, fordi – som ministeren også sagde – udviklingsprogrammet udløber i 1992, og selv om man er parat til – og det erklærede Socialdemokratiet sig også enig i – at overføre nogle penge til 1992 for at færdiggøre det, er der jo en psykologisk virkning i, at så er den periode i dansk socialpolitik slut.

Og så kommer der lidt forventning, når man rejser spørgsmålet: Hvad skal der ske herefter? Det er det, som vi lægger et bud frem på; vi siger: Det var måske en vej frem, at det var det, der skete bagefter, for at vi kan få den debat i gang.

En lang række af de ting, der er sket under SUM-programmet, og som også tidligere skete på Socialministeriets udviklings- og forsøgsområder, var, at man gik ud og forsøgte nogle nye ting og bidrog med nogle nye ting i socialforvaltningerne. Men når vi nu skal være ærlige, må vi også se på, at der er en lang række socialforvaltninger, som har et område, som fungerer med forsøg og med initiativer, men som også har bevaret store dele af den gamle forvaltning. Det vil sige, at vi faktisk ikke er trådt ud af det, men på en lang række områder stadig væk famler os frem.

Derfor er det så vigtigt at melde ud, at udviklingen ikke er stoppet, men fortsætter også efter 1992. Det er uhyre vigtigt, at den melding kommer ud, for det giver folk, der arbejder derude, tillid til, at de kan arbejde videre, at udviklingen fortsætter i fremtiden, og at der er accept af den udvikling, der har været, at tingene gror nedfra, og at de ikke altid skal være så velfriserede.

Det skulle undre mig meget, hvis referatet fra denne forhandling viser, at SF står inde for, at udvikling ikke koster flere penge. Det, jeg tilkendegav, var, at det ikke altid er løsningen at bede om flere penge, men jeg vil ikke bindes op på aldrig nogen sinde at komme og bede om flere penge. Vi har inden for det socialpolitiske område for lang tid siden erkendt, at flere penge ikke løser problemet; jeg vil til og med gå så langt som til at sige, at nogle gange kan de også gøre det værre; men så vil jeg ikke gå længere.

Jeg vil da godt sige, at socialministeren ikke er samarbejdsvillig, når ministeren siger, det ikke er nok, at det står på et papir her, hvordan man kan adskille det forebyggende og det ad-